

Crònica

Tota una setmana per a Mercè Rodoreda

Del 7 al 13 d'abril es va celebrar la Setmana Rodoreda a Girona i Romanyà de la Selva, en commemoració del vintè aniversari de la mort de l'escriptora.

«Encar viuré, entre les boires presa, / secreta flor en l'aire dolç suspesa» (*Agonia de llum*). Recordar i reviure l'escriptora i la seva obra en el lector, que habita en un món diferent però tanmateix tan igual al de Rodoreda. Aquest va ser el caire de tots els actes d'homenatge a l'autora en el vintè aniversari de la seva mort.

La Setmana Rodoreda, organitzada per l'Institut de Llengua i Cultura Catalanes de la Universitat de Girona, l'Ajuntament de Santa Cristina d'Aro i la Fun-

dació Mercè Rodoreda, amb la col·laboració de l'Ajuntament de Girona i el Departament de Filologia i Filosofia de la UdG, proposava tota una setmana d'activitats vinculades a l'escriptora a Girona i Romanyà de la Selva.

Els actes van començar el dia 7 d'abril amb la presentació del poemari *Agonia de llum*, publicat a cura d'Abraham Mohino, a la Llibreria 22 de Girona. A través dels poemes del recull es van explorar els mecanismes poètics de l'autora, que ha sorprès

Homenatge popular a la plaça de Romanyà de la Selva.

tothom per l'alta qualitat literària de la seva poesia, pràcticament desconeguda fins al moment.

El dimecres 9 d'abril va tenir lloc la interpretació musicada de *La mort i la primavera* al Centre Cultural la Mercè, a càrrec de Rafael Plana i Josep Hernández, que van endinsar-nos en l'univers més cru de l'autora i en la seva concepció de l'existència.

El punt acadèmic de la Setmana el va donar el simposi «Vint anys d'estudis rodoredians», celebrat el dijous 10 d'abril a la Facultat de Lletres de la UdG. Una jornada intensa i profundament interessant que va posar sobre la taula l'estat de la qüestió actual de les diferents disciplines rodoredianes: Margarida Casacuberta

va analitzar els estudis sobre la narrativa de Rodoreda; Marina Gustà, la recentment coneguda poesia; Carme Arnau va dissertar sobre la pintura de Rodoreda i l'estreta relació que mantenen pintura i literatura en la trajectòria de l'escriptora; l'estat del teatre, una altra faceta poc estudiada de Rodoreda, va ser exposat per Francesc Foguet; Josep M. Benet i Jornet va fer un repàs per la història i complexitat de les versions televisives de Rodoreda; Maria Campillo va parlar de la vinculació de l'obra de Rodoreda amb la literatura concentracionària; Anna Maria Saludes, dels epistolaris i biografies; va tancar l'acte Joaquim Molas com a membre de la Fundació Mercè Rodoreda.

Més de cent cinquanta persones es van rellevant per fer sonar la veu de l'escriptora.

Els actes van continuar el 12 d'abril a Santa Cristina d'Aro, on Mariàngela Vilallonga va oferir la conferència «Rodoreda i Romanyà».

La cloenda de la Setmana Rodoreda va tenir dos protagonistes: els lectors i Romanyà de la Selva. Mercè Rodoreda va viure a Romanyà els últims anys de la seva vida, voltada per la serenitat mediterrània de les alzines de les Gavarres. Hi va trobar pau i va escriure-hi *Mirall trencat*, *Semblava de seda i altres contes* i *Quanta, quanta guerra*. L'escriptora va morir el 13 d'abril de 1983 i va ser enterrada en aquesta població. Exactament vint anys després, el 13 d'abril de 2003, Romanyà va viure un diumenge de Rams diferent, marcat pel so constant de les paraules de Rodoreda. En el marc incomparable de la plaça del poble, amb l'escalfor d'un dia càlid i serè, més de cent cinquanta persones es van anar rellevant per no deixar de fer sonar la veu de l'escriptora: onze hores de lectura ininterrompuda de textos de Mercè Rodoreda. Actors, polítics, escriptors, veïns, professors, estudiants... aquell dia tots eren, abans que res, lectors de Rodoreda.

L'ambient, les paraules, el respecte,

l'admiració i l'entorn —les pedres de l'església i el verd intens dels prats i muntanyes dels voltants— donaven un to molt especial a la jornada. Tancava la Setmana Rodoreda un homenatge popular basat en la lectura, i com en tots els actes, es respirava Rodoreda, «secreta flor en l'aire dolç sospesa».

Glòria Granell Nogué

Una ciutat que educa en la biodiversitat

Primeres Jornades de Medi Natural a Girona. Centre Cultural la Mercè, del 21 al 23 de març, organitzades per l'Ajuntament de la ciutat.

En el primer paràgraf de la Declaració sobre el Medi Humà aprovat en la Conferència de les Nacions Unides reunida a Estocolm del

5 al 16 de juny del 1972, s'hi pot llegir: «l'home és obra i artífex del mitjà que l'envolta, el qual li dona suport material i

L'article 150

L'any Fages de Climent ha resultat especialment productiu, perquè ha propiciat l'edició o la reedició de la seva obra, fins ara inèdita o esparxa o exhaurida i, en definitiva, poc i mal coneguda. Les reedicions han recollit a vegades més textos dels inicials —és el cas de *Sonets*— o s'han enriquit amb escrits complementaris, com en el cas de *Vila-sacra, capital del món*. Sap greu, en canvi, que el *Somni de Cap de Creus*, inèdit durant trenta-cinc anys, hagi aparegut precedit d'una introducció tan breu i sense les notes explicatives exigides per les innombrables referències mitològiques, bíbliques, literàries i toponímiques que el poema èpic conté. Això hauria permès acostar-lo de debò al lector d'avui, tan allunyat del *corpus* cultural riquíssim en el qual el poeta es movia com el peix a l'aigua.

Pel que fa als textos periodístics, el volum *Articles* n'ha aplegat 149, bons i dolents, curts i llargs, catalans i castellans, progressistes i reaccionaris, i no els ha pas presentat agrupats per temes, sinó que s'ha limitat a enfilellar-los per ordre cronològic. Qui sap si Fages va escriure més articles dels que s'han recollit. Jo, almenys, n'he trobat a faltar un que hauria arrodonit la xifra fins a 150. Es titula *Figueres-platja*. *Crònica avançada*, i va aparèixer en un suplement del diari *Los Sitios* dedicat a la Costa Brava, l'estiu de 1964. Aquesta suposada crònica, signada per «Climent Fages de Climent, Baró del Portal de la Gallarda», porta la data, llavors llunyana, del 2 de maig de l'any 2000. En la línia de la conferència sobre Vila-sacra, Fages hi imagina un futur pintoresc: un canal que ha convertit Figueres en ciutat marítima, un segon aeroport a Vilamallà, una catedral ecumènica al Far, una Via Climent que enllaça Figueres amb Roses... Les mostres d'humor, a vegades sarcàstic, són d'aquest estil: l'alcalde de Figueres es diu Gómez Antúnez i el del barri de la platja es diu Ramírez Ramírez. Més ironia encara: l'alcalde de Fortià es diu Miguélez... i Tibau, últim vestigi d'una presència catalana que Fages, precipitat, va donar prematurament per perduda.

Narcís-Jordi Aragó